

12. szám.
Nov. 23-án 1861.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Egész évre jan - dec. 6 frt 30 kr., 6 óra jul. - dec. 1/2 év, 3 frt 15 kr. és
1/2 évre sept. - dec. 2 frt 10 kr. új pénzben - Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtár-
nál - Kiadó-hivatal : Pest egyetem-utca 4-dik szám.

X. kötet.

Nagyszerű concessiók!!!

még pedig nem olyan nesze semmi fogd meg jól,
hanem valóságos, tettleges és realis

Concessiók!

a miket az „Űstökös“ potentátja kijuttat az ő előfizető hiveinek
a jövő 1862-ik évre

az előfizetési díjat önkénynt, minden külhatalmasság rábeszélése, vagy zavart belviszonyok fenyegető ala-
kulása nélkül leszállítván 6 ft 30 krról 6 ftra új pénzben.

A jövő évre tehát már a 30 krajczár hadipótlék az „Űstökös“nél nem fizettetik.
Lesz ennél fogva az előfizetési díj 1862-re :

Egész évre 6 ft 30 kr. helyett . . . 6 ft.
Fél évre 3 ft 15 kr. helyett . . . 3 ft.

Az évharmados 2 ft 10 kr. helyett évnegyedes előfizetés nyittatik 1 ft 50 kr.-ral új pénzben.

És e díjleszállítás mellett is az „Űstökös“ eddigi iv-alakja megtartatik, tartalma, szellemi és anyagi kiál-
litása marad a régi, munkatársai a szokottak; tehát semmi reductio, semmi tömeges elbocsátás, semmi hadsereg-
leszállítás.

Csupán csak hű előfizetőink érdekében történik az egész.

Ebből láthatja mindenki, hogy az „Űstökös“ nem akar háborút kezdeni a szomszédjaival, sőt azon van,
hogy mindenkinek örömet csináljon, s a hitelt mindenkorra megszilárdítsa.

Bizton hiszszük, hogy ezt a nagyszerű elhatározást a börze gyors árszökkenéssel fogadja; s a tőkepén-
zesek sietni fognak kibocsátott előfizetési iverket tömegesen kiragadozni egymás kezeiből.

Kelt Pesten, 1861. november 20-án.

Kakas Márton, pénzt elköltő miniszter m. k.

Tallérossy Zebulon, pénzt nemkapó miniszter m. k.

Jókai Mór.

Az „Űstökös“ tulajdonosa és szerkesztője.

1859. évből s a jan.-apr. folyamból 1861. teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.

F O G O L Y V A D Á S Z A T.

(Engedelmet kérünk a Vadász- és Versenylapok tisztelt szerkesztőjétől, hogy e lapjába szánt cikket, útközben elfogván, ide fogtuk be. Kénytelenek vagyunk *ártatlan* laptöltelek után nézni.)

A sportnak e legujabb neme jelenleg egy háromágu borkorbácsal gyakoroltatik. Csodálkozni fog az olvasó, de mingyárt érteni fogja a dolgot, ha megmagyarázzuk, hogy e vadászkalandokat egy érdemes varsói rendőr konstábler írta le, a kinek minden *fogolyért*, a kit a főrendőrségre bevisz, személyválogatás nélkül, tíz ezüst kopekje jár: — ez igen jövedelmes vadászat, s a vad szaporasága és a vevő gourmand íze mellett igen bő kereset-forrást nyújt. De halljuk a kitünő vadász saját szavait:

„Korán reggel, még sötét volt, midőn lesbe álltam egy utcaszögletre, a honnan három irányból érkező vadakat lehetett célba vennem. Szerencsémre nem volt vénasszony, a kívül legelőször találkozám, a mi rossz jel a vadászoknál, hanem egy czipész inas, kit korán reggel pálinkáért küldt k, s ki egyedül járván az utcán, féltében füttyörészett. Ezt elfogtam és bevitettem a kozákkaszárnyába, mint füttyölés által „*tilos politicai demonstratióba*“ elegyült bűndöst.

Alig tértem vissza az „Anstand“ra, midőn jön egy ember, kiabálva; „vizet vegyenek!“ s ténylegesen puttonyokba rejtett vizet szállítva egy számárhoz csatolt szekéren. Minthogy pedig a viz nem egyéb, mint vizi-puskához való *munició*; így mint „*tiltott löszerekkel*“ kereskedőt, az illetőt elfogtam s a kozákkaszárnyába behajtottam. A számár ordítani kezdett; minthogy a számárordítás szelet jövendől: a szamarat is, mint „*nyugtalanító jóslatok*“ terjesztőjét, behajtottam.

Visszatéret még két darab vad akadt élém, kiknek felöltönyeit felgombolván, a tiltott czamarkát megleltem alattuk: mint tiltott öltözetek viselőit, a többiekhez soroztam.

Délfelé egy vak koldus akadt látkörömbé; azt mondám neki, nézze meg, hány óra van a város tornyán? mire ő azt felelte: „Panye! nem látok, előttem örök éjszaka van.“ — „Úgy? éjszaka van? s te lámpás nélkül jársz? marsch az arestonba!“ — Bekisértem a kozákkaszárnyába, mint „*rendőri tilalom áthágóját*.“

Délután egy rongyászt csiptem el, kinek háti kosarában egy lehasított színlapot fedeztem fel: Minthogy pedig a színház-igazgató hivatalos személy s a theátrumczédula az ő proclamatioja, ezt is bekisértem, mint „*hivatalos kiáltványok megsértőjét*.“

Nemsokára ismét egy batyús zsidót szemeltem ki, ki batyújában ágybavaló tollakat vitt. Miután a „tollak viselése“ tilalmaztatik; ezt is bekisértem, mint „*gyanus jelvények hordozóját*.“

Késő délután egy rongyos ember jött hozzám, alamizsnát kérni; azzal indokolva személyes véleményét, hogy még ma egy falatot sem evett. Ezt, mint önvallomása szerint „*malecontentust*“ szintén bekisértem a kozák-kaszárnyába.

Azután — valami idegen utas szólított meg, nem vezetném-e el a „Fehér sas“ vendégfogadóig? adna félrubelt. A félrubelt zsebre tettem; a kérdezőt pedig elvezettem a kozák-kaszárnyába, mint hivatalos személyeknek „*desertióra csábítatóját*.“

Este felé egy ház tetejéről, melyet épen foldoztak, az ácslegény leesett; egy kozák épen azon lovagolt; azt estében leütötte lováról. Szerencsémre nem halt meg. Ezt elfogtam, mint a katonaság ellen intézett „*váratlan megtámadás*“ attentatumának elkövetőjét. Egy öreg asszonyt, ki nem messze állt e helytől, elfogtam azért, hogy e merényletet előre látta és „*meg nem gátolta*.“ Egy távolabb álló péklegényt szintén arreáltam annál fogva, hogy látta az attentatumot és nem sietett azt „*feladni*“ a rendőrségnek. Végre a háztulajdonosát is elfogtam, a mért házát e merénylet elkövetésére „*átengedte*.“ Mindnyáját hitelesen és jogosan bekisértem a kozák-kaszárnyába.

A mint beesteledik, a vad nem mutatkozik többé az utcán; alig csiphettem el egyebet egy babaasszonynál, ki önvallomása szerint azon tilalmas dologban serénykedett, hogy egy másunnan érkező és semmi Oroszországban bevett valláshoz nem tartozó személynek, minden útlevél nélküli bejuthatását Orosz-Lengyelországba kiesszközölje. Ő ugyan azt állítá, hogy ez a születes mesterségéhez tartozik, de én úgy találtam, hogy ez valóságos *contreband*. Bekisértem.

Mégis e nap eredménye volt tizenöt darab megejtett fogoly, mely, darabját 10 kopekért szolgáltatván, épen másfél rubelt tesz ki.

Hazamenet is kínálkozott rám nézve valami szép szerencse. A fal mellett húzódva, megsejtém, hogy egy kapu alatt négy ember tanakodik nagy susogva. Hah! négy egy rakáson! Egész kis madárfészek. Ez aztán a fogás hazatérés köz-

ben! Minő vadászszerencse! Titkos összejövetel, tilos csoportosulás, veszedelmes összeesküvés! Lassan oda lopóztam: kihallgatám, miről beszélnek, minő demonstrációra készülnek? De óh keserű csalódás! Arról tanakodtak, hogy itt egy boltot hogyan törjenek fel? *Csak* tolvajok voltak. — Ezeket persze, hogy ott hagytam; mert az ilyenekért nem jár tiz kopek. *K. M.*

KÁR HOGY NINCS ELÉG EREJE ENNEK A TOKAJINAK.

A hajdani „Ellenzéki-Kör-“nek azon virágzó korában, midőn a hatvan-utczai Horváth-házban tartott szálást, midőn Vörösmarty s vele hasonjelleme és szelleme jeleseink kedvelt tanyájául szolgáltak azon társalgási egyesület termei, melynek ellenében aztán nagy erőfeszítéssel alapították mások a „Gyüldét“, melybe ingyen szivarokkal verbuválták a Tallérossy Zebulon szellemébeni ifjúságot, — akkortáiban huzamos időt töltött Pesten, és nagyon sokat időzött a Körben egy csinos külsejű, kellemes társalgású, nyájas barátkozású hirtelenbarna angol ifju, mint a társulatnak foglalkozó tagja. Neve Miszter Csicseszter volt.

Ez a fiatal utazó annyira csakhamar otthonos lett köztünk oly igen közénk illő fesztelen, mégis mindenkor előkelő modorával, s magyaros hajlamaival, hogy talán semmi se hozhatta volna nagyobb zavarba, mint olyan földijének megjelenése, aminőknek szeretik a regény- és színirodalmi, de főképp utazásokat kiadó költők az angolokat rajzolni s jellemezni.

Később egy göndörfürtű, kerekarczu, általában a németnél szokatlanul jobban táplált köpczös kis fürge doctor is vetődött ide, aki szintén bőséges világismerekkel s más tudományos aquisitiókkal bíró eleven encyclopaedia volt, sokkal kevésbbé bántotta a professorkodhatnám és deuschirozhatnám, mint utazó földie legtöbbjét, elégséges kedvét lelte társalgásunkban, konyhánkban, pinczénkben, dohányunkban, s maga is iparkodott minél jobban megkedveltetni magát, a nélkül hogy akár ő maga botorkált volna abba a kiállhatlan feszelésbe, akár miket kényszerített volna bele, mely oly sokszor előfordulni szokott, épen azoknak utjában kik tulságosan iparkodnak kedveseknek látszani. — Szóval mindakét idegen olyan ficzko volt, a kikkel örömet társalgott, poharazott, tekézett, szivarozott s dévajgott az 1846-iki civilisált magyar ember, az csak tetézvén otthoniasságukat a Kör tagjai között, hogy rendesen a nemzeti színházba jártak, melynek előadásait akkor Ráday mindenképp törekedett érdekessé tenni.

Egyszer ugy ősz elején, épen a színházból kijövet történt, hogy befelé jövet B—i Tónival (aki most már Antal, tudai Hausherr és képviselő, gondos családapa és tekintélyes ügyvéd), a hatvani-utczá járdáján összejövén ezzel kezdtük a beszélgetést:

— Hová menjünk vacsorálni?

— Jerünk a „Vadászkürt-“be.

— Jó lesz biz az, szóla közbe a sarkunkban lépdelő V— Imre.

Alig telepedtünk le, már a terem kivül hallatszott a kifogyhatatlan vidorságu D— Lojzi kacagása, ki a komoly arczkifejezésű, tekintélyes fekete szakálu, daliás alaku W— Gusztáv gróffal karonfogva jött be, s egy még szabad asztal mellett foglaltak helyett, pár perc mulva hozzájuk érkezvén Miszter Csicseszter és a doctor, a kinek nagyon sajnálom, hogy elfeledtem a nevét.

Kiki saját izlése szerint vacsorált az étlap tanulmányozása után, s folyt a társalgás majd szűkebb körben saját asztalunknál, majd átszólogatva a másik asztalokhoz, amint jött.

Hanem ennek az átszólogatásnak rendesen az szokott a vége lenni, hogy: „Huzzuk össze az asztalokat,“ s az ilyen indítvány után, rendesen az indítványozónak csupán a pinczerek által észrevehető intése folytán kezdének szaporodni az asztali batteriák.

Igy történt most is; W— lett a gazda, és megvakatta az asztalt jóféle — nem pezsgóval — hanem tokajival.

A barátságos kocintások közben nemcsak a nemes bor, hanem a beszéd is folyt, perczről perczre vidorabban, kedélyesebben; élcz, bohókás ötlet, kedélyes megjegyzés egymást váltogatva fűszerezék a héttagu társaság együtt mulatását, melyről valamelyik azt a felöltő megjegyzést tette, hogy mindegyik tagja különféle mesterember; ugyanis: az egyik magyar mágnás (W—), a másik angol gentleman (Csicseszter), a harmadik német doctor, a negyedik fiatal prókátor (B—i), az ötödik nemzeti szép szellem (D—), a hatodik újságszerkesztő (V— Imrus), a hetedik végre vakprofessor (D—).

A vakprofessor titulusának illetén megkurtításán ismét jót nevetve, és ismét poharat üritve utána, majd bekövetkezett lassacskán az a stadium, midőn a boros embert elkezd kerülgetni az az ellenállhatatlan ösztön, melynek következtében az egyik pikós ember egyre kaczag, a másik sir, a harmadik csokolódik, a negyedik üt, vág, rug, az ötödik mindenét elajándékozza, a hatodik kritizál stb., mely utóbbik eset anglus barátunknál mutatkozott, aki minél többet mosolygott, és minél tovább poharazott, annál sürűbben mondogatá, hogy:

„Jó, nagyon jó és kellemes ez a tokaji, csak az kár, hogy nincs elég ereje.“ A doctor hűségesen rámondván, hogy ebben a pontban, — a dicső magyar nemzet vendégszeretetének sértése nélkül, — csakugyan ő is a tisztelt gentlemannel tart.

A mi összetekintéseinkben — ezen expectoratiók ismétlése alkalmával — lappangott bizonyos ártatlan káröröm, mintha csak mindegyikünk azt gondolta volna, hogy várjatok csak, majd leterít titeket az a gyenge tokaji, mely már is birkózik veletek.

Érdekes, s mondhatni nagyon jellegző jelenet volt ezen tisztességes tivornyában az, midőn a gentleman, hova tovább capacitálván magát a mi tokajink gyengesége felől, egyszer csak elkezdett komorodni, és szeretreméltó sajtászerű modorában arról kezdett beszélni, hogy milyen boldogok vagyunk mi fiatal magyarok, akik előtt még oly nagy mérvekben áll nyitva a dicsőség mezeje; mi akik oly erőteljes nemzet fiai vagyunk, még képesek lehetünk nagy, dicső tetteket elkövetni hazánkért, nemzetünkért; de ő, aki 24 éves koráig beutazta a civilisált világ minden érdekes részét, aki vagyonos szülők fia, akinek az irlandi alkirály nagybátyja,

aki bővében van vagyonnak, összeköttetéseknek, ismereteknek, tapasztalatoknak, nem tehet hazájáért semmit, mert az a haladás és fejlődöttség oly magaslatán áll, ahol nálánál hasonlíthatlanul jelesebb egyének se tűnhetnének fel, mert, az ő hazája, minden szakban nagy emberekkel is bővülkedik; neki nem marad egyéb hátra mint — nemsokára föbelőni magát. Milyen dicső kitérése a nemes hazaszeretetnek és nagyra törekvő vágyaknak.

Mig az angol így örvöngött, addig a német doctor ragyogó szemeit egészen hatalmukba keríték a musculus amatoriusok, s ő széles jókedvének tetőpontján leirhatlan gemüthlicheittal magához voná a vakprofessort, és kivonván zsebéből egy ékes kötetű könyvecskét, ábrándos ömledézésel szavalt abból félhangon valami lyrai költeményt.

Az egész mulatságnak pedig az lett a vége, hogy a doctort, ki ott volt szálláson, karjainkon vittük át szobájába, a miszttert ellenben csak átvettük, de jól hóna alá markolva, az „Angol királynő“-höz. Ugy kifogott rajtok az a gyenge tokaji.

— s. — s.

A Donauzeitung „jól értesült“ kútforrása.

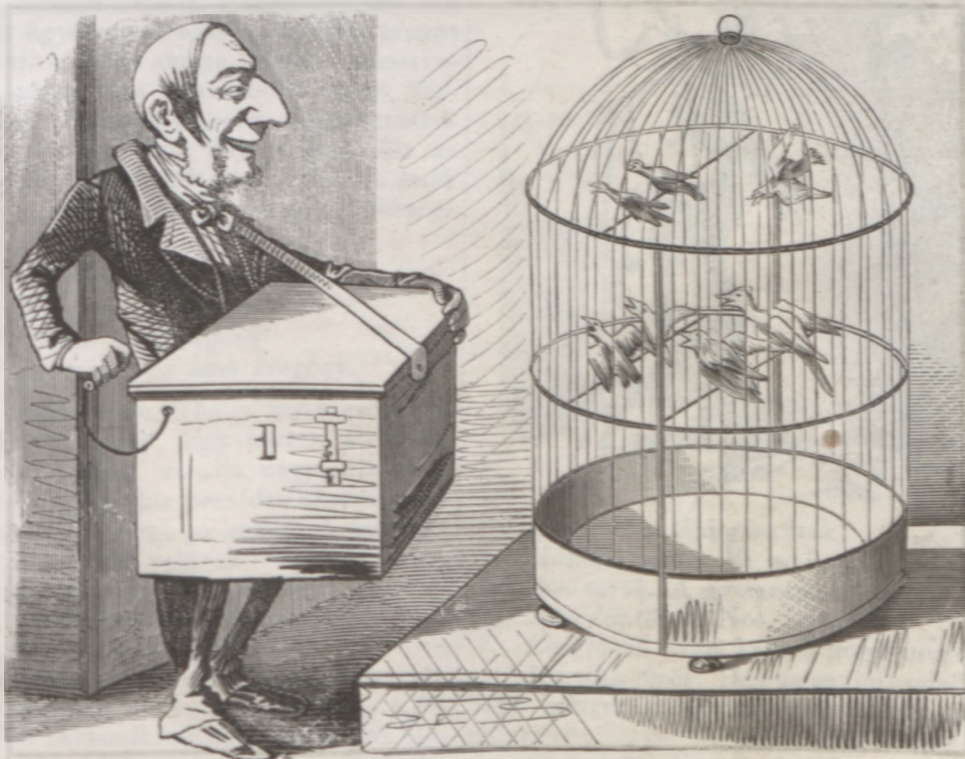

Felhivatalos inspiratio.

Ez oly eset, ahol a muzsikus fizeti a tánczosokat, de úgy kell tánczolniok, ahogy ő füttyül.

A szünidő előtt.

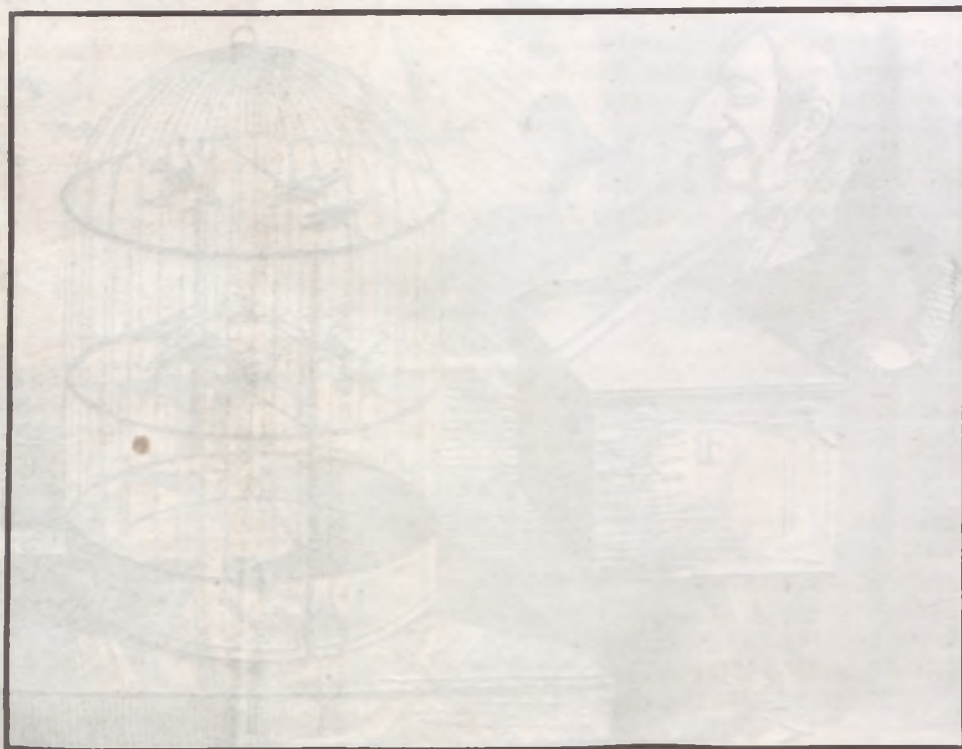

A ki azt akarja tudni, hogy lesz a szünidő után? fordítsa meg ezt a lapot s nézze meg az ürestért az ablakon vagy gyertyán keresztül.

A gránátos dictioja.

Ihász Dani a magyar bakancsoslistát eszményképe mint Ernő e redféle gránátos zászlóaljbeli hadnagy Kopácsy Primás installatióján egy tisztelet őrség csapatával Esztergomba lévén vezényelve, ott is kifogyhatatlan igazi katonás humorja által nem sokára a fényes vendégsereg kedvence és az igazi magyar derült jó kedvnek gyűlpontosítója lett; legénysége pedig harcra termett külseje és fesztelen fegyelmi magatartása által aratott dicséretet. Gyakorta is beszélt Dani hadnagy róluk nem egy anecdotát, és szerette őket dicsérni mintha egytől egyig fiai lettek volna. A beiktatási ünepegyre felé járván és közeleghívén a bucsuzás napja, Ihász hadnagy figyelmezteti ismerőseit, miszerint gránátosai is a bucsuzási ünepegyre alkalmával igazi fika orátióban — melyet ő készített számokra — fogják jótartásukat ő herczegségének megköszönni; és Dani hadnagy e végből csakugyan cifra orátiót is készített, és azt két káplárral betanultatta, hogy így az egyik megakadván, a másik segíthessen rajta. Eljött a bucsuzás napja, a fényes vendégsereg a vár legfényesebb teremében összegyűl és megható szónoklatok között bucsut vesz Magyarországra egyházfőnököktől; egyszer csak belép a két gránátos-káplár, egész parádében, egyszer kétszer elcsuszva végig halad a sikamlós pallón, a sok fénytől alig látnak szegények, és

így izzadva megzavarodásukban eljutnak az emelvény eleibe, melyen ő herczegége ült. Ott richteuchet csinálván megállanak, árboczfának is beillettek volna. Hm am baj van! Megzavarodásukban egyik sem tud szólni, mindkettő elfelejtette a cifra dictiót. Már már mosolyogva néz össze a sok fényes ur, már kezdik Ihász hadnagyot gunyosan dicsérni a szép orátió miatt melyet gránátosai számára készített. Ez rá-ránéz a két káplárra; de mind hiába, egyik sem tudja elkezdeni a mondókáját. Csak lökik egymást oldalba biztatva egymást az elkezdésre, azonban az által perczről perczre csak zavarodásuk növekedik. Végre megunván az egyik hosszas zavarát és mintegy önmagára is megboszankodván, nagy hetykén egy lépéssel előre lép, és kevélyen tisztelegvén, kemény igazi gránátos hangnyomattal ezt mondja: „Pirincz! meg volt minden, a mint dukált! köszönjük alásean!“ Azzal félbalt csinálván, büszkén, de sturmschrittben hagyták el a termet. A fényes derült kedvű vendégkoszoru pedig ez igazi gránátos találékonyágából eredett egyszerű magyaros bucsuzáson jót nevetvén, rá fogta Ihász hadnagyra, hogy három éjjel három nappal dolgozott orátióját a gránátosok rosznak találván, szántsándékosan nem mondták el, a miért is Dani még az nap a két káplárnak büntetésül 25 — itcze bort fizetett.

Ezt kell az ablakon keresztül nézni.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL

Tallérossy Zebulon levele Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram.

Nagyon jól mongya igen tisztelt barátom Janos egy vidékről írt leveliben magának, hogy edig mindig liberalis szonokok elfoglaltak tírt; nekünk nem jutott a beszidhez soha; ha akartunk szolnyi, nem mertünk. Most már mernink szolnyi, de most meg nincs hol. Ez a nekünk fatalis circulus vitiosus! Mikor van szolas szabadsag, akkor mi nem merünk szolnyi, mikor merünk szolnyi, akkor nincs szolasszabadsag. Mikor van diaeta, akkor mi nem vagyunk vitizek: mikor vitizek volnank, akkor nincs diaeta. Mikor nincs katonai törvinszik, akkor mi nem szeretünk harczolnyi, mikor van katonai törvinszik, akkor meg nem lehet. Mikor van varmegye-együlis, akkor hallgatunk, a la nyúl: mikor szolnank, mint orosz lany, akkor nincs varmegyeegyülis. Ez nekünk baj. Ugy volna jó: hogy lene szolas-szabadsag Tallérossy Zebulonnak et consortibus, ostromalapot radicalisoknak; lene sajtoszabadsag Hirnmitnirnöknek, meg Sürügölödönynek, dupla censura töbi hirlapoknak. Különben meg nem ilünk.

Tallérossy Zebulon.

— 1834-ben Balogh Jánost, Bars megye követet a szolásszabadság ügyében az országgyűlésen tartott beszédeért, a kormány vissza akarta hivatni. A zsitva-verbélyi sóház-pénztárába a visszahívást intéző főispánnak 12,000 pftig a kortesek részére, szabad markolászat engedteték. A.-Maróthon folyt a bor, sült az ökör, osztatott a pénz. Voltak, kik ittak a borból, ettek az ökörből. vettek a pénzből, de azért a nagy többséggel dalolták:

Hej ***. ** Vincze!
Tele lehet sóház, pincze:
A hü derék barsi legény
Szabadság mellett nem szegény.

A nemesség betanítására néhány fiatal ember is, köztök Lovasi, Maróthra jött. Egy kortes, az utóbb szerencsétlen Lovasinak azt mondja nagy titkosan: Ifju uram! A gyűlésen egy kis beszédet akarnék tartani; meg is irtam; nézze meg, jó lesz-e? A tartandó beszédnek pontjai pedig ezek valának:

- 1-szor. Éljen a méltóságos főispán úr!
- 2-szor. Éljen a tekintetes nemes vármegye!
- 3-szor. Éljen Balogh János követünk!

Lovasi azt mondja a szónoknak: Barátom! az első pontra nézve ellenészrevételem van. Tudja, hogy a főispán az oka ennek a zavarnak, az ne éljen; azt az első pontot ki kell törölni; a többi két pont maradhat. Az első pont azonnal minden irtalom nélkül kitöröltetett.

Emberünkben ugyancsak ágaskodott a szónokolhatnám, s midőn az urak már sokat beszéltek, ő is szót

kér, s csendet nyervén elővezi papirját és elkezdi fhangon:

Másodsor! Éljen a tekintetes nemes vármegye!

— *Egy kis társalgási mintácska, (melyet compromittálás nélkül elmondhatnak azok, a kik a hallgatást meg nem állhatják).*

Te!

Mi!

Mondok valamit.

Mit?

Azaz mondanék, de nem merek.

Szólj no dőre!

Igaz, hogy...? tudod már.

Igaz hát.

Ejnye!

Ugy bizony! jobb is ha — hallgatsz!

Első török. Hallgass csak!

Második török. Mi baj?

Első török. A gyomrom.

Második török. Nos.

Első török. Nem hallod, hogy monologizál?

Második török. Hát az enyim! mindig azt mondja, hogy krrrrrr...; csak azt tudnám, mért állunk itt tétlenül?

Első török. Nem tudod, hogy Montenegró népét ki akarjuk éheztetni?

Második török. Mar most csak az a kérdés, melyik fél tartja ki tovább?

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

E hétre való orákulumok.

Mire megtanulná a ló a koplalást akkor megdöglik.

— — (Ki az a francia pénzügyminiszter, a kiért most olyan nagy lármát csapnak?) Fould, olvasd Fül. (De iszen, ha „fül“ akkor annak sincs jobb dolga, mint más kollégáinak másutt.)

— — (Mit mond kend hozzá, hogy most úgy szidnak bennünket azok a +++ újságok; mért nem védelmezzük magunkat?) Hagyd el, olyanok ők, az irás szavaiként, mint a festett koporsó, valóságos sarcophag. (No ezt ugyan jól mondta kend!)

— — (Miért nevezte ki Fül urat fináncznak Napoleon?) Mert megjedt, hogy 400 millio forintra megy az adósság. (Négy száz milliótul is megjedt? De már akkor mi bátrabb emberek vagyunk.)

— — Az is ritka eset, hogy egy rendőrhivatalnok saját magát fogja meg. A bécsi Rajxrat egyik ülésében a levéltitok szentségéről folyván a vita egy volt rendőrhivatalnok azt mondá, hogy a míg ő Magyarországon volt, soha egy levelet sem bontottak fel, pedig a rendőrség azt is tudta, hogy a külföldön lakó emigránsoknak kik és mi álcizmek alatt irnak leveleket. Erre aztán valaki azt kérdezte tőle, hogy ha nem bontották fel a leveleket, hogyan tudták meg, hogy azok másoknak szólnak?

— — Azt mondta a francziák császára, hogy a hadsereg nagy része haza fog bocsátatni s így az általános lefegyverkezésben jó példával akar előre menni; hanem ezt úgy is lehet érteni, hogy a harczba bocsátja, mert a francia katona csak ott érzi magát otthonosnak!

— — A P. H. pompás szöfűzeteket tartalmazó hátsábjai miatt joggal szöfűztannak (az értelmesbe fordítva : sophistának) lehetne nevezni.

— — Gerstenzweig volt a legelkeseredettebb lengyelüldöző, mert végperceiben is azt kiabálta : „Szalmát! a citadelli foglyoknak!“ — Nyilván fel akarta őket gyujtatni rögtön, hogy ha szörnyet találna halni, a büntetést valahogy ki ne kerülhessék. (Talán csak nem : őket szalmával traktálni.) A foglyok ezt úgy értelmezték, hogy „árpszalmát“ (Gerstenstroh) kiabált, azaz a Gerstenzweig kalász nélküli szalmáját — mert feje csakugyan hiányzott akkor már — s most követelik hulláját, mint, utolsó végrendeletkép kimondott szavaira hivatkozván, annak kizárólagos örökösei. Ez utóbbi okoskodás muszka forrásból merítettett, mely egyszersmind megjegyzésül hozzá teszi : „Lám, mily nagy volt a lengyelek rokonszenve iránta, meg életének határain is túlterjed!“ — Tudom, hogy a többi ily Gerstenzweig-féle muszka tábornokokat is szeretnék a lengyelek, ha — kikisérhetnék.

— — Egy német történetíró, ki ippant rokonszenvvel viseltetik a magyarok iránt, most azon okoskodik, hogy lehetne Teleki László szájába a „magyar törvény verwirkt!“ szavakat fektetni; már mindennel tisztába volna, csak a tanú hiányzik még; ez már még is kissé több nehézséggel jár, mint Kosciuszko-nál a „Finis Poloniae.“

— — Valamely francia szabad-kőmivesekből alakult társaság azon tervvel foglalkozik, melyszerint Fouldhoz egy hálafeliratot intézendenek, melyben ki lesz mondva, hogy ha pénzők volna, szobrot emeltetnének neki rendkívöli őszinteségeért, melylyel bevallja, hogy a financia tönkre jutott III. Napoleon alatt. (De kié?)

— — Midőn az olaszok Velenczét pengették azt mondta a párizsi oraculum : Előbb Rómába! — Mikor Rómát sürgették, azt mondta : „Előbb Velenczébe!“ De mivel sem az egyik sem a másik nélkül nem boldogulhatnak, azt gondolják az olaszok hogy már csak egy combinatio van, melyre az oraculumnak csak határozottan kell nyilatkoznia, ha csak bolonddá nem akarja őket tenni, t. i. Róma és Velence egyszerre. — De az oraculum nem oly kurta eszű, ő tud még egy negyedik combinatiót s azt mondja : „Róma és Velence, Szardínia — nélkül!“ — Erre az olaszok elkeresztelik az oraculumot : del fi!-nek.

— — Egy részvétteljes itéleteket koholó bécsi ember azt mondta, hogy Budának alapítója nem is volt magyar, hanem valami a meleghez szokott bolyongó fagyos olasz, mert különben nem kedvelte volna annyira Budát, hogy még a várost is, melyet alapít „Winterrock“-nak keresztelje el. (Valakitől hallotta t. i. hogy Buda = Winterrock.)